

Единъ следъ други часъ летѣха.

*

По сръдъ-нощъ, когато затихна
градътъ,
следъ дневнитъ глъчки, и шумъ,
и борби, —
отъ новото здание чу се
ревътъ
на две великански тръби.

Стражаръ вѣнъ се мърне,
заслуша и спрѣ,
а сетне отmine усмихнатъ
нататъкъ.
„Зидари, заспали сж синковци
... Бре,
че хъркатъ — понесли
махлата!“

Но ето че Малчо се стресна
въвъ сънь,
свѣсти се. — „Крачуне, какъ
хъркашъ!
Я ставай!“ — „Охъ, Малчо, ти
спишъ като пѣнь,
а мене — защо ми себъркашъ?!“

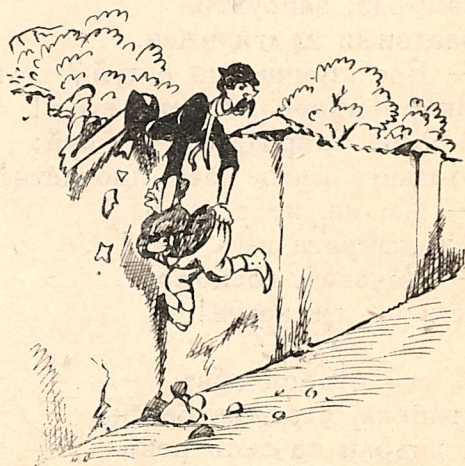
Но двама станаха и тръгнаха
пакъ
отъ улица въ улица въ ношния
мракъ ...

*

Но пустата беда
не можешъ ѝ убѣгна:
къмъ края на града
съньтъ ги пакъ налегна.
Предъ тѣхъ е низкъ зидъ,
до метъръ и полвина,

а вътре има видъ
на нѣкаква градина.
И тишина и мракъ,
шумятъ дървета само, —
току да дигнешъ кракъ
да се прехвърлишъ тамо
и страшно уморенъ
да легнешъ на тревата, —
и спи успокоенъ:
дочакай тамъ зората!

По низката стена
Крачунъ се покатери,

а Малчо остана
отвѣнъ и затрепери.
Но скоро бѣ и той
подигнатъ и пренесенъ, —
какъвъ приютъ чудесенъ!
Пжтечки и трева,
вредъ чисто, меко, гладко ...
Тѣ сложиха глава
и въ мигъ заспаха сладко ...